

Romerrettens Begreb om den fædrene Myndighed paa vor Lovgivning, saa vil man ikke kunne komme til det Resultat, som man er kommen til ved denne § 9, der i denne Retning endogsaa er gaaet videre; thi i Romerretten kjender man dog kun til patria potestas, men her finder en Udvidelse Sted ogsaa med Hensyn til Moderen, saaledes at hun, hvis det Tilfælde skulde indtraffe, at hun overlevede sin Mand, med hvem hun var af forffjellig Troessamfund, da vilde have Ret til at have idetmindste en overordentlig væsentlig Indflydelse med Hensyn til den Tro, den Beksjendelse, som Børnene i sin Tid skulde høre til. Der finder ogsaa med Hensyn til de Bestemmelser, som § 9 fastsætter, en Afvigelse Sted fra, hvad der hidtil har gjældt, og som bestaaer deri, at man har antaget, at, hvad der ved fælles Dvereenskomst var indgaaet, skulde ogsaa kun ved fælles Dvereenskomst kunne hæves. Dette har fundet sin Anvendelse i mangfoldige Tilfælde, og for at nævne et af dem, som kan sammenlignes med nærværende, har det fundet Sted ved reciproke Testamenter, med Hensyn til hvilke man har antaget, at efter den ene Ægtefælles Død kunde den efterlevende Ægtefælle ikke foretage nogen Forandring i det, der ved fælles Dvereenskomst var vedtaget, men, efter hvad § 9 fastsætter, saa vil det kunne skee, idet der forudsættes deri, at, naar een af Ægtefællerne er død, eller paa anden Maade har mistet Myndigheden over Børnene, saa kan, efter den Andens Beslutning, en Forandring finde Sted i det, man tidligere er kommen overeens om, dog naturligviis, som her ogsaa er bestemt, med Billigelse af Kirke- og Underviisningsministeren. Den ærede Cultusminister har tilfredsstillende udviklet, hvorfor han ikke ønsker sig eller sine Gfiermænd i Embedet en saadan Myndighed overdragen, og jeg vil ogsaa i denne Retning stemme med ham, og ansee det ikke alene for ønskeligt, at han ikke sættes i denne ubehagelige Stilling, som han vilde komme i ved de Bestemmelser, som indeholdes i Paragraphen, men jeg maa ogsaa af andre Grunde bestemt

fraraade det; thi, om det end, saaledes som den ærede Forslagsstiller har tænkt sig det, vil staae i den vedkommende Ministers Magt, at afværge Fuldbyrnelsen af en saadan Beslutning, som enten af begge Ægtefæller eller af een af Ægtefællerne var tagen, saa staaer det dog ikke i Ministers Magt at tillintetgjøre Følgerne af, hvad der gaaer forud for denne Beslutnings Iværksættelse, eller de Forsøg, som ere gjorte paa at vinde Børnene, at rokke dem i de Grundsetninger, som allerede kunde være dem indpræntede, forinden en saadan Begjæring indræktes. Det vil vel staae i Ministers Magt at nægte Tilladelsen, men det vil ikke staae i hans Magt at tillintetgjøre de vistnok farlige Følger, som det vil kunne have for Børnenes hele aandelige Udvikling, som allerede har modtaget en Retning, sigtende til Dybsydelsen af det Duffe, som enten begge Ægtefæller eller en af dem har næret, og nu gjort det sidste Skridt til at opnaae. Jeg troer saaledes, at de Bestemmelser, som § 9 indeholder, dog ere af en særdeles ikke alene betænkelig, men fordærvelig Character.

Den høitagtede Minister har yttret, at han ikke nærede den Frygt for Profelytmageri, som man hidtil har næret og som deles endnu af Mange, og han har troet, at det Høieste, dette kunde føre til, var, at der gaves den lutheriske Kirkes Præster den samme Instruction, den samme Myndighed til at formaae Beksjendere af andre Troessamfund, end det lutheriske til at gaae over til dette. Jeg skulde holde dette Expedient for meget sørgeligt, og meget uheldigt (Ja!); thi en saadan Indvirken, som finder Sted for at vinde en Beksjender af en Tro til at gaae over til en anden, vil ikke lade sig iværksætte, uden at trænge ind i Familielivet og at virke paa dette, en Fremgangsmaade, som ingen lutherisk Præst, efter min Formening, kunde beqvemme sig til at bruge; og, naar man søger at stille Hindringer mod, at den catholske Præst gjør det, saa er det Noget, som man, fordi man umuligt kan eller bør anvende et saadant Middel, er berettiget til at gjøre.